

[Tesdaorf.]

ikke engang alle bestyrelser, men man kunne f. eks., hvad der havde været rimeligt og gør ligt, have sammenkaldt formandsmøde i Jylland, på Sjælland og på Fyn, således at man havde fået en samlet udtalelse fra landboforeningernes formænd, sådan som man gør i så mange andre sager, der oven i købet er mindre vigtige end denne betydningsfulde skrivelse til regering og rigsdag. Jeg vil gerne havde det ærede medlem hr. Hans Pinstrup bekræftelse på, at denne skrivelse, som skal stå som det samlede landbrugs modstand og advarsel, kun er affattet af en — ganske vist enig — bestyrelse. Det er klart, at det er både juridisk og traditionsmæssigt i sin orden, at denne bestyrelse afsender en sådan skrivelse, men jeg synes, det i dette tilfælde ville have været rigtigt, om flere var blevet spurgt. Jeg synes i hvert tilfælde, det er rigtigt at gøre opmærksom på, at det må antages, at der er mere divergerende meninger indenfor det samlede landbrug — både det mindre og det store — om denne sag, end De samvirkende danske Landboforeningers bestyrelse i dette tilfælde har givet udtryk for.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup tillod sig at sige, at hvad jeg havde fremført fra De samvirkende danske Landboforeningers skrivelse, var urigtigt. Det må jeg tilbagevise. Jeg har læst op, hvad der stod i denne skrivelse — jeg mener forøvrigt, det var urigtigt, hvad der stod i skrivelsen, men jeg har i hvert fald citeret den rigtigt. Det ærede medlem hr. Hans Pinstrup hæfter sig ved, at udskrivningen kun burde have omfattet brødkorn. Jeg begriber ikke rigtigt meningen i det standpunkt. Som allerede nævnt af det ærede medlem hr. Tesdorf vil det være forholdsvis urimeligt, at alle landmænd, der tilfældigvis har større arealer med brødkorn, skulle være afleveringspligtige, medens andre landmænd, der af tilfældige grunde ikke har brødkornsarealer, ingen afleveringspligt skulle have. Det ærede medlem har nu regnet ud i tal, hvilket bidrag landbruget yder ved at afgive brødkorn til 50 kr. pr. td. Det ville være en urimelig, ulige behandling af danske landmænd, hvis man belønnede de landbrugere, som har store arealer med brødkorn, på den måde, at de skal aflevere til 50 kr. pr. td., medens den landmand, der ikke har brødkorn, kan omsætte sit korn til priser, der ligger måske 15—20 kr. derover. Jeg forstår ikke rimeligheden

eller fornuften heri. Brødkornet udgør jo en tilfældig talstørrelse. Den er i år eet tal, og den kunne være et andet tal et andet år, men problemet er jo at fremskaffe, hvad der er nødvendigt til befolkningens forsyning med brød. Det er udgangspunktet for hele kornloven, og det svinger jo ikke med de brødkornsarealer, der tilfældigt foreligger fra det ene år til det andet. Hvis det var ud fra saglige motiver, De samvirkende danske Landboforeninger havde taget standpunkt, måtte de derfor erkende, at udgangspunktet for en kornlov er at sikre befolkningens nødvendige forsyning med brød og mel, og det kan ikke gøres afhængigt af, hvilke arealer der tilfældigvis er tilsået med brødkorn det år, det drejer sig om. Der er derfor ikke i dette standpunkt noget sagligt hold.

Dernæst beklager det ærede medlem hr. Hans Pinstrup sig over, at man allerede på dette tidspunkt fastsætter udskrivningsreglerne. Jeg synes, det er mest hensynsfuldt at gøre danske landmænd opmærksom på, at hvis den situation indtræder, at vi kun har ringe muligheder for import, så må man nu begynde at tilrettelægge sin produktion under hensyn til den aflevering, som loven foreskriver. Hvis vi i løbet af et par måneder kommer til det resultat, at udskrivningen kan nedsættes, vil det være lettere for landbruget at disponere, end hvis man var gået den modsatte vej og på nuværende tidspunkt havde pålignet et mindre kvantum og derefter været henvist til, når vi nærmede os høsten, at skulle forhøje dette kvantum. Altså heller ikke med hensyn til tidspunktet synes jeg, det ærede medlem har ret. Jeg har forøvrigt også adskillige gange fra ledende landbrugskredse hørt bebrejdelser for, at man først så sent fik besked om afleveringen, idet man da var ude af stand til at disponere fornuftigt. I et landbrug kan man jo ikke disponere fra dag til dag, men må gøre det på længere sigt. Jeg synes derfor, det er mest hensynsfuldt overfor landbruget nu at fastsætte et maksimum for afleveringen — hvad der så kommer herefter kan kun blive lettelse.

Det næste, jeg vil hæfte mig ved, er det spørgsmål, på hvis vegne det ærede medlem taler. Det ærede medlem står op her, som om han har forpagtet hele det danske landbrug — det tror jeg nu er en misforståelse. Hvem har givet det ærede medlem mandat til her at sige: landbruget ønsker, landbruget mener, landbruget vil have det og det?

Nu kom der en landboforeningsformand og meldte fra — han er altså ikke blevet